ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε' 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 14

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συζητουμένου ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ περὶ ἰδιοκτησίας 19 ἄρθρου τοῦ ἀναθεωρ υμένου Συντάγματος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἠκούσθησαν καὶ αἱ γνῶμαι τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προβλήματος. Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησις ὑπῆρξεν, ὡς ἦτο ἑπόμενον, μακρὰ καὶ ζωηροτάτη, διότι ἐσκοπεῖτο νὰ θεσμοθετηθῇ συνταγματικῶς ἡ πολιτειακὴ ἔποψις περὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ἐν ταῖς ἐπ' ἐσχάτων ἀναζωογονηθείσαις κοινωνιολογικαῖς θεωρίαις. Τί θὰ παραδέχετο τὸ ἑλληνικὸν κράτος: ὅτι ἡ ἰδιοκτησία, ὡς ἔχει σήμερον παρ' ἡμῖν, εἶνε σφετερισμὸς ἀνήκοντος εἰς τὸ σύνολον ἀγαθοῦ, «κλοπὴ» δικαιώματος ἀνήκοντος εἰς τὸ ἔθνος, ἢ ὅτι εἶνε ἀπόλυτον κτητικὸν δικαίωμα, ἤ, τέλος, ὅτι εἶνε μὲν δικαίωμα, ἀλλ' ὄχι ἀπηλλαγμένον ὑποχρεώσεών τινων ἀπέναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὁσάκις αἱ γενικαὶ ἀνάγκαι τὰς ἐπιβάλλουν;

Ἡ κυριαρχήσασα ἔποψις εἰς τὰς ἀγορεύσεις τῶν πλείστων ἐκ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν ὑπῆρξεν ἡ τελευταία. Ἀνεγνωρίσθη μὲν δῆλα δὴ ὅτι ἡ ἰδιοκτησία ἀποτελεῖ δικαίωμα, ἐτονίσθη ὅμως συγχρόνως, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχει καὶ κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις.

Ὅτι ἡ ἰδιοκτησία εἶνε δικαίωμα, εἶνε ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον μόνον πρὸς καιρὸν καὶ κατὰ θεωρίαν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσι καὶ αἱ ἀριστερώτεραι τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν. Ἀπόδειξις ἔστωσαν τὰ ἐν Ρωσίᾳ γενόμενα· ὁ μαρξικὸς κομμουνισμὸς ἐν ἀρχῇ ἐπιβαλὼν χεῖρα ἐπὶ πᾶσαν ἰδιοκτησίαν παντὸς εἴδους καὶ μορφῆς, ἐξηναγκάσθη ν' ἀνακρούσῃ πρύμναν ἀπαρνούμενος τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν του καὶ ἀποκλίνων πρὸς τὰ δεξιώτερα, μέχρι τοῦ σημείου νὰ χαρακτηρίζηται σήμερον ὡς παράδοξον σύμφυρμα ἀστικοῦ κομμουνισμοῦ, ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ τὸν σάρακα τῆς αὐτοδιαλύσεως καὶ τοῦ καταντήματος εἰς καθαρὸν ἀστισμόν.

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ἰδιοκτησίας ὡς δικαιώματος. Τὸ ἐπίμαχον σημεῖον ὑπῆρξε τοῦτο: ἂν δηλ. ἡ ἰδιοκτησία εἶνε δικαίωμα αὐθαίρετον καὶ ἀπεριόριστον, ἢ μή τοι ὑπέχῃ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ὁσάκις καὶ ὅπου αἱ γενικαὶ αὐτῆς ἀνάγκαι ἐπιβάλλουν αὐτάς.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ὀξύνσεως τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τείνει πανταχοῦ ν' ἀναγνωρισθῇ, ὅτι, πράγματι, πρὸ τοῦ ἐπιτακτικοῦ συμφέροντος τῆς ὁλότητος δέον νὰ ὑποχωρῇ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν ἀνδρῶν οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως γενικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς καθαρῶς ἑλληνικῆς ἐπόψεως, τὴν ὁποίαν προσέθηκεν εἰς τὸ γενικὸν κοινωνικὸν ζήτημα τὸ ζήτημα τὸ προσφυγικόν. Ἡ ἰδιότης ὅμως τῆς ἰδιοκτησίας ὡς δικαιώματος δὲν ἐπιτρέπει τὴν αὐθαίρετον ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας κοινωνικῆς ἀνάγκης ἀπαλλοτρίωσιν εἰ μὴ ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον τῆς πλήρους ἀποζημιώσεως, τοῦτον δὲ τὸν ὅρον καὶ ἐψήφισεν ἡ Βουλὴ παρὰ τὴν προσπάθειαν ὅπως παρακαμφθῇ ἡ σαφὴς περὶ τῆς οὐσιωδεστάτης ταύτης λεπτομερείας συνταγματικὴ ῥητὴ ἀκριβολογία.

Ταῦτα περὶ τῆς ἰδιοκτησίας νομοθετεῖ ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία. Ὄχι δ' ἁπλῶς καὶ μόνον νομοθετεῖ· ἀλλὰ θέτει ὡς βάσιν θεμελιώδη ἐν αὐτῷ τῷ συντάγματι, καὶ ἡ περὶ ἰδιοκτησίας ἀντίληψις αὐτῆς ἀποτελεῖ διάταξιν συνταγματικήν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φέρε ἴδωμεν τίνα στάσιν ἐτήρησε τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἀπέναντι τῆς ἰδιοκτησίας τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ πόσον δηλ. ἐτήρησε καὶ τηρεῖ τὰς συνταγματικάς του ἀρχάς.

Λυπούμεθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βεβαιοῦντες ὅτι τὸ κράτος τὸ ἑλληνικὸν περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰδιοκτησίας προκειμένου παρέβη τὰς ἀρχὰς ταύτας καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μέχρι τοσούτου, ὥστε μόνη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως νὰ ἐκληφθῇ de facto κειμένη οὐχὶ πλέον ἐκτὸς νόμου, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος. Διότι μόνον εἰς αὐτὴν δὲν ἀνεγνωρίσθη κατ' οὐσίαν τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας· μόνον αὐτὴ κατέστη ἀντικείμενον τῶν ἀγριωτέρων καὶ πυκνοτέρων ἀπαλλοτριωτικῶν ἐφόδων παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης καὶ εἰς μόνην αὐτὴν ἐδόθη τοιαύτη ἀπέναντι τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἀποζημίωσις, ὥστε νὰ χαρακτηρίζηται αὕτη κυριολεκτικῶς ὡς αὐθαίρετος ἐπίσημος ἁρπαγὴ καὶ λῃστεία.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἠρνήθη εἰς τὸ κράτος τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαλλοτριώσεως δι' ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς εὐρυτέρας ὁλότητος. Καὶ εἰδικώτερον, δὲν ἠρνήθη νὰ βοηθήσῃ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως τὸ κράτος εἰς τὴν προσφυγικὴν ἀνάγκην. Ἀλλ' εἶχε καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅπως τὸ κράτος ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε ἄτομον, οὐδ' ἁπλῶς σωματεῖον σχετικῆς τινος στενότητος· ἀλλ' εἶνε ἵδρυμα τῆς μεγαλυτέρας δυνατῆς εὐρύτητος, εὐρυτάτης σκοπιμότητος καὶ ὠφελείας, ὡς περιλαμβάνον ὁλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, σύνολον τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν, καὶ οὕτω σχεδὸν συμπίπτον πρὸς τοῦ κράτους τὴν ἐκ-

τασιν. Ἡ πᾶσα ζωὴ καὶ δρᾶσις τῆς Εκκλησίας ἀποβλέπει εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλ ιαν πάντων τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, διότι—καὶ ἂς σημειωθῇ τοῦτο διὰ πολλούς, οἵτινες φαίνονται ἀγνο ῦντες τὸ πρᾶγμα—ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε ὁ κλῆρος μόνον, ἀλλὰ ὁ κλῆρος ἅμα καὶ οἱ πιστοί, ἡ ποιμαίνουσα ἅμα καὶ ἡ ποιμαινομένη. Ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κτῆμα τοῦ κλήρου, δὲν ἀποτελεῖ αὐτοῦ μόνου κάρπωσιν· ἀλλὰ χρησιμοπο εῖται ὑπὲρ τῶν πιστῶν, ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν, ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν τῆς θρησκευτικῆς, ὑπὲρ τῆς ἠθικοποιήσεως καὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. Ἄλλαις λέξεσιν, ἡ πε ιουσία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ φύσιν καὶ θέσιν καὶ προορισμὸν εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν κοινῆς ὠφελείας καὶ κοινῆς ἀνάγκης.

Δὲν δύναται λοιπὸν ἡ πολιτεία, χωρὶς νὰ παραβαίνῃ αὐτὰς τὰς συνταγματικάς της ἀρχάς, νὰ ἀπαλλοτριοῖ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Ἐκκλησίας καθ' οἷον τρόπον προβαίνει εἰς τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, ἢ τῆς ἰδιοκτησίας νομικῶν προσώπων κατὰ πολὺ ἥσσονος κοινωφελείας ἐν σχέσει πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἀποτελεῖ μίαν τραγικὴν ἐξαίρεσιν μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν. Διότι καὶ εἰς ἐκεῖνα ἔτι τῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε κεχωρισμένα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἀναγνωρίζεται εἰς αὐτὴν ὡς ἀπαραίτητος διὰ τοὺς εὐρεῖς της σκοπούς. Εἴς τινα κράτη ἐθεσπίσθη συνταγματικῶς μάλιστα ἡ ὑποχρέωσις τῆς κρατικῆς συντηρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, ἀλλαχοῦ δὲ ὅπου δὲν εἶνε ἐπαρκὴς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἡ περιουσία αὐτῆς, αὐτὸ τὸ κράτος παρέχει κτήματα εἰς ἰδιοκτησίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τούτοις τὸ ἑλληνικὸν Κράτος, τὸ κατ' ἐξοχὴν μεταξὺ πάντων τῶν κρατῶν τῆς γῆς τοσαῦτα ὀφεῖλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, οὐ μόνον θέλει νὰ ἀγνοῇ τὸν χαρακτῆρα τῆς κοινῆς ὠφελείας κατὰ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως ἔννοιαν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἰδιοκτησίαν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν στοιχειώδη αὐτοῦ ὑποχρέωσιν πρὸς πάντα διὰ πᾶσαν ἀπαλλοτρίωσιν ἐκπληροῖ ἀπέναντι αὐτῆς. Διότι ὄχι μόνον ἀπηλλοτρίωσεν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν ἐπὶ ἀθεμίτῳ ὠφελείᾳ ἀτόμων ἢ ὁμάδων χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ὑποχρεώσεως δι' ἐπιτακτικὴν κοινωνικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ ἐνομοθέτησε διὰ ἀπαλλοτριωθεῖσαν περιουσίαν ἀμυθήτου ἀξίας ἀποζημίωσιν ἴσην τῷ μηδενί, αὐτὴ μεταβληθεῖσα εἰς τὸν χείριστον ἐκβιαστὴν καὶ ἅρπαγα· «πρόκειται περὶ λῃστείας ἐνεργουμένης ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς πολιτείας, περὶ ἐπισήμου ἐνθρονίσεως τοῦ μπολσεβι ισμοῦ, γενομένης κατὰ τερατώδη καὶ πρωτάκουστον τρόπον»·—εἶνε ἐκφράσεις πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος περὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀπαλλοτριώσεων.

Ἀλλ' ὅταν αὐτοὶ οἱ ἀνώτατοι τῆς πολιτείας ἄρχοντες κατ' αὐτὸν τὸν πρωτάκουστον τρόπον ἐλέγχωσι τὸ ὑπ' αὐτῶν κυβερνώμενον κράτος, πᾶν ἄλλο ἐκ μέρους ἡμῶν σχόλιον θὰ ἦνε ἧττον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐκφραστικότητος τῶν πρωθυπουργικῶν χαρακτηρισμῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

Πρὸς τοὺς μοναστὰς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τοὺς ἀντικανονικῶς καὶ ἐκνόμως πρὸς τὰς Πολιτικὰς Ἀρχὰς ἀνενεχθέντας.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 17 Μαρτίου 1927

Ἀνέγνωμεν ἐν ἐφημερίδι τινὶ τὴν δημοσιευθεῖσαν ὑφ' ὑμῶν ἀναφοράν, τὴν ὁποίαν ἀπευθύνατε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλήν.—Πρῶτοι φέρονται ὑπ' αὐτὴν ὑπογεγραμμένην προηγούμενοι.—Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ οἱ διακριθέντες πάντοτε ἐπὶ συνέσει ἀδελφοὶ δὲν φέρονται ὑπογεγραμμένοι. Διὰ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης προτείνεται καὶ ζητεῖται ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἵνα σωθῇ τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία. Τὴν ἀναφορὰν ταύτην διαπνέει κομματισμὸς καὶ διαίρεσις καὶ ἅμα ἀνευλάβεια πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ μεθ' οὗ συνεφώνησε καὶ συμφωνεῖ αὕτη Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.—Ἐσχάτως λαβόντες ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὰς ἐνώπιον ἐντεταλμένου παρ' ἡμῶν ἀνακριτοῦ γενομένας ἐνόρκους καταθέσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ καὶ ἀντιπειθαρχικοῦ τολμήματος μοναστῶν μιᾶς τοιαύτης Μονῆς.—Ἐκ τῶν καταθέσεων τούτων ἐβεβαιώθημεν, ὅπερ δὲν ἠθέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα ἀναφορὰ ἐστάλη ὄντως πρὸς τὰς εἰρημένας Πολιτικὰς Ἀρχάς.

Ἀγαπητοὶ ὑπεγεγραμμένοι μονασταί!

Ἢ ἄνθρωποι πρὸς ἰδίαν ψευδῆ δόξαν, ἐκμεταλλευόμενοι τὰ Ἱερά, ἠπάτησαν ὑμᾶς, ὄργανα γενόμενοι τοῦ διαβόλου, ἢ αὐτὸς ὁ διάβολος ἀπ' εὐθείας. Πιστεύομεν μᾶλλον τὸ δεύτερον, διότι, ἐκ μακρᾶς ψυχολογικῆς παρατηρήσεως καὶ πείρας γινώσκομεν ὑμᾶς τοὺς φερομένους ὡς πρωτοστατήσαντας, ὅτι ἔχετε ἀμεταβλήτως τὴν διανοητικὴν δύναμιν, ὡς πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἑκάστοτε, νὰ χρησιμεύητε ὡς διδάσκαλοι καὶ οὐχὶ ὡς μαθητικὰ ὄργανα. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ βαρύτης τοῦ θανασίμου ἁμαρτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφήκατε ὑμᾶς αὐτοὺς νὰ ὑποπέσητε. Ἐγινώσκετε τί ἐγράφετε καὶ ὑπεγράφετε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθητε ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἀναμετρήσητε τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον διεπράττετε κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἔθνους καὶ Κράτους. Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἀναμετρήσητε τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ τούτου, διότι, καθ' ἃ ἐκ τῶν καταθέσεων βεβαιούμεθα, ἰδιοτελὴς ὑπολογισμὸς ὤθησεν ὑμᾶς νὰ ταχθῆτε μὲ τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο πολιτικῶν μερίδων. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος εἶναι προϊὸν τῆς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μέχρις ἐσχάτων μοναστικῆς ἀνατροφῆς σας ἐν τῷ ἐγωϊστικῷ συστήματι τῆς ἀντιμοναστικῆς ἰδιορρυθμίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἀνυποταξία ὑποτρέφεται καὶ ἡ μοναχικὴ ὑπακοὴ οὐδαμοῦ φαίνεται. Διὰ γνωστῶν τοῖς πᾶσι κόπων καὶ μόχθων, προσεπαθήσαμεν νὰ

περιορίσωμεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον τὰς ἐν τῇ Μονῇ ὑμῶν κομματικὰς ὀξύτητας τῆς φιλαρχίας, τὰς πρὸ ἡμῶν μέχρις ἐγκλήματος πολλάκις ἐξικνουμένας καὶ ἐν γενικότητι ἐφέρομεν ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' ὅταν αἱ ἕξεις εἰς γηρασμένα πάθη καταντήσωσιν, ἡ ῥιζικὴ μεταβολὴ δυσκατόρθωτος καταντᾷ. Τὸ ἀποστολικὸν ἔργον ἑνὸς Ἐπισκόπου εἶναι, μέχρις ἐσχάτων νὰ ἐπιμείνῃ μὴ καὶ σώσῃ. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μέχρις ὀλίγων στιγμῶν πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς προδοσίας ἐπέμεινε μὴ καὶ θελήσῃ νὰ σωθῇ ὁ Ἰούδας. Καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ προδοσίᾳ, ἥν κατὰ τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς καὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διαπράττετε, δὲν ἀπελπιζόμεθα καὶ δὲν σᾶς ῥίπτομεν εἰς τὰ Τάρταρα τοῦ Ἅδου ζῶντας, ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ καλέσωμεν ὑμᾶς, ὡς Πνευματικὸς ὑμῶν Πατὴρ καὶ Ἐκκλησιαστικὸς διοικητὴς εἰς μετάνοιαν. Εἰς τοῦτο προβαίνομεν μετὰ βεβαίας τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ εἰσακουσθῶμεν διότι δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι συμβαίνει ἐγωϊστικὴ πώρωσις εἰς τοὺς εἴκοσιν. Δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβαίνῃ εἰς ἕνα ἢ δύο ἢ καὶ τρεῖς· ἀλλὰ οἱ λοιποὶ ἔπαθον τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἐγωϊστικοῦ παρασυρμοῦ ἀδύνατοι ὄντες εἰς τὸν ἠθικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα, λόγῳ τῆς εἰρημένης μοναστικῆς ἀνατροφῆς των. Διὰ τοῦτο ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι κατόπιν τοῦ διαφωτισμοῦ, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ παρόντος παραινετικοῦ γράμματος θὰ λάβωσι, θὰ κλαύσωσι διὰ τὸ θανάσιμον ἁμάρτημά των καὶ θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν τροχιὰν τῆς μοναστικῆς ὀρθοφροσύνης.

Τρία τινὰ χαρακτηρίζουσι τὸ ὅσον ἄστοχον, τόσον καὶ ὀλέθριον ἐγωϊστικὸν καὶ ἀναρχικὸν τόλμημα ὑμῶν. Πρῶτον ἐμφανίζεσθε ὡς πολιτευταὶ καὶ διπλωμάται καὶ διὰ παχέων λόγων ὁμιλεῖτε διὰ βουλευτικὰς ἐκλογάς, διὰ πολιτεύματα, διὰ σπουδαῖα καὶ μέγιστα ἐθνικὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ ζητήματα. Ἐπικρίνετε καὶ κατακρίνετε σφάλματα κοσμικῶν ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν καὶ τόσην ἄλλην κομματικὴν πολιτικολογίαν διαπράττετε, ὥστε ἐντελῶς κοσμικοποιεῖτε τὸ ἅγιον Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐκπροσωπεῖτε. Τί εἶσθε; Κοσμικοὶ ἢ κληρικοὶ μονασταί; Ἐὰν εἶσθε μονασταί, πῶς, περιφρονοῦντες τὴν ἀμέσως προϊσταμένην ὑμῶν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἀπευθύνεσθε εἰς τὰς Πολιτικὰς Ἀρχάς; Τίς σᾶς ἠμπόδισε νὰ γείνητε κοσμικοὶ μὲ εὐθύτητα καὶ κοσμικὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἔπειτα νὰ συνεννοῆσθε καὶ ἀπ' εὐθείας νὰ ἀναφέρησθε πρὸς τὰς πολιτικὰς Ἀρχάς; Καὶ ἐνῷ, οὕτω κοσμικολογοῦντες καὶ πολιτικολογοῦντες, εἰς τὴν αὔξησιν καὶ τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἐν τῷ Κράτει διαιρέσεως προδήλως συντελεῖτε, δὲν δυσκολεύεσθε νὰ ὁμιλῆτε περὶ «συμφιλιώσεως καὶ περὶ καταπαύσεως κομματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ περὶ ἐπιτεύξεως οἰκονομικοῦ ἰσοζυγίου»!! Οἵαν καὶ ὁπόσην θλῖψιν αἰσθανόμεθα διὰ τὴν τοιαύτην εἰς τὰ κοσμικὰ πτῶσιν ὑμῶν!

Δεύτερον: Καταπατοῦντες Ἱεροὺς κανόνας καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, Καταστατικοὺς Νόμους τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὑφ' ἣν ὑπάγεσθε, Συνοδικὰς Ἐγκυκλίους καὶ Ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις, ἀσεβοῦντες πρὸς τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον, ἐντελῶς δὲ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ ἀξιώματος ὑμῶν ὡς μοναστῶν,ὧν τὸ ἱερὸν ἔμβλημα εἶναι: ***ἀκτημοσύνη καὶ ὑπακοή, ταπείνωσις καὶ πειθαρχία,*** οὐχὶ ἁπλῶς ἀνευλαβῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς καὶ βλασφήμως ἐκφράζεσθε κατὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ κατὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλοῦντες ἀσύνετον καὶ αὐθαίρετον τὴν ὑπὸ τούτων εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ συκοφαντεῖτε, λέγοντες, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, κοσμικῶς φρονοῦσα ἐπαναστατικῆς ἐνεργείας ὄργανον ἐγένετο καί, μὴ ἔχουσα συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν βαρυτάτων εὐθυνῶν, εἰς κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν ἐξέπεσεν, εἰσαγαγοῦσα τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον!! Τί εἶσθε σεῖς, οἱ ὁποῖοι οὕτω ἀποφαίνεσθε περὶ τῆς ὅλης διοικούσης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Γινώσκετε τί λέγετε; Ποία ὑστεροβουλία, ποῖον πάθος εἰς τηλικαῦτα ἀνομήματα παρέσυρεν ὑμᾶς; Ποῦ ἡ κακοδοξία; Ποῦ ἡ αἵρεσις, περὶ ὧν ὁμιλεῖτε; Καὶ ποῦ θὰ εὑρεθῇ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ὑπόστασις τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ Κράτους, ὅταν οὕτω βλασφημῆται ὑπὸ μοναστῶν ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἱεραρχία; Ἐάν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐμβαθύνητε καὶ νὰ ἐννοήσητε τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν σημαντικώτατον λόγον τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ καὶ Κρατικῇ ζωῇ ἑνότητος Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἐὰν εἴχετε μὲν τὴν γνώμην ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλά, σεβόμενοι τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, περιωρίζεσθε εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὰς περὶ τῆς μοναστικῆς ζωῆς σας σκέψεις καὶ συζητήσεις, ἵνα μὴ ἐν ὑμῖν ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ ἐνοικῇ καὶ ἐμπεριπατῇ ὁ ἀόρατος εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ φανερώτατος εἰς τὰ ἔργα του διάβολος. Ἐὰν κατεδέχεσθε νὰ ἀναμείνητε τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν ἐν τῇ Μονῇ, τὴν ὁποίαν ἐπίσκεψιν ἠδύνασθε καὶ νὰ ἐπιταχύνητε δι' αἰτήσεως· ἐὰν ὁ ἡμερολογιακὸς πειρασμὸς ἐστενοχώρει τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· ἐὰν οὕτω ὡς ἄνθρωποι λογικοὶ καὶ στοιχειωδῶς νομιμόφρονες καὶ νομοταγεῖς ἐφέρεσθε, θὰ ἐπληροφορεῖσθε σὺν τῷ χρόνῳ, ὅτι οὐδένα κίνδυνον ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Πίστις διατρέχει, οὐδεμία δὲ παράβασις καὶ παρακοὴ πρὸς τὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν θεσπίσματα συμβαίνει. Παραβάσεις καὶ παρακοαί, αἱρέσεις καὶ ἀναθέματα, κίνδυνοι καὶ συμφοραί, σχίσματα καὶ διαιρέσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶναι προϊόντα καὶ κατασκευάσματα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐκμεταλλευτῶν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, τῆς μὴ ἐν τῇ πίστει ἐπαρκῶς κατηχημένης καὶ πεφωτισμένης μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ ἐκμεταλλευταὶ εἶναι δύο εἰδῶν: Εἶναι πρῶτον οἱ ἐν τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ θρησκευτικῶς ἀπαίδευτοι καὶ ἀφώτιστοι ἢ φωτισμένοι γραμματικῶς καὶ μὴ πνεῦμα Χριστοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες καὶ διὰ τοῦτο τὴν φαρισαϊκότητα τοῦ θεαθῆναι καὶ τοῦ ἐν κρυπτῷ χρηματίζεσθαι νοσοῦντες. Εἶναι δεύτερον οἱ ἐκ τοῦ κόσμου τῶν πολι-

τευτῶν καὶ φιλάρχων ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ σύστημα ἴδιον, τότε μόνον ἐνθυμοῦνται ὅτι ὑπάρχει θρησκεία καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα, ὁσάκις ἴδιόν τι ὄφελος νὰ πορισθῶσι δύνανται ἐκ τῆς εἰς τοιαῦτα ἀναμίξεώς των. Κίνδυνος τῆς Ὀρθοδοξίας συμβαίνει, ὅταν τὸ Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως προσβάλληται καὶ ὅταν τὰ Ἱερὰ Μυστήρια καινοτομῶνται καὶ μεταβάλλωνται. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδὲν τοιοῦτον συμβαίνει. Τὰ Πατριαρχῶν ἀναθέματα καὶ πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἀπαγορεύσεις ἀφορῶσιν εἰδικῶς εἰς τὸν κίνδυνον μήποτε τὸ Πάσχα τῆς Ὀρθοδοξίας συμπέσῃ πρὸς τὸ τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐγένοντο οἱ γνωστοὶ καθορισμοὶ καὶ αἱ ἐπιφυλάξεις. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο σύντονον τὴν προσοχὴν ἔσχε καὶ θὰ ἔχῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τὸ ἀσυνειδήτως δὲ καταβοώμενον, ὅτι οἱ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐφαρμόζοντες πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ ἐκπίπτουσι καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπομακρύνονται, αὐτὸ εἶναι κοινὴ καὶ πρόστυχος ἐξ ἐμπαθοῦς ἀνταγωνισμοῦ συκοφαντία καὶ παραλογισμός, ἀποκαλύπτων μίαν φρενικὴν νοσηρότητα λίαν ἐπίφοβον εἰς τοὺς νοσοῦντας. Ὁ Παπισμὸς εἶναι αἱρετικὸν σύστημα, διότι ἐκαινοτόμησεν εἰς τὸ δόγμα τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκπορεύσεως, εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ εἴς τινα ἄλλα ἐναντίον τῶν Ἀποστολικῶν Παραδόσεων καὶ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ μόνον ὅταν, ὡς ὀφείλομεν νὰ ἐλπίζωμεν, ἑνωθῇ μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δύναται νὰ ὀνομάζηται ἀληθῶς καὶ οὐχὶ ψευδῶς καὶ ἀπατηλῶς Ἀποστολικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι πιστεύει εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, πλὴν τοῦ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παραδέχεται ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Λοιπὸν κατὰ τὸν παραλογισμὸν τῶν συκοφαντούντων τού, ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, πρέπει νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴ τιμῶμεν τὴν Παναγίαν ὡς Θεοτόκον, διότι οἱ Παπικοὶ πιστεύουν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν καὶ τιμῶσι τὴνΘεοτόκον ;!

Πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος γινώσκων τὴν ἐν τῷ παρόντι συστηματικὴν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας δρᾶσιν τοῦ Παπισμοῦ, ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐννοεῖ, ὅτι οἱ πιστότεροι φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Παπικοῦ αἱρετικοῦ Κράτους καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι οἱ ἀναρχικῶς κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Πατριαρχείου ἐργαζόμενοι ὀλίγοι τινὲς ἐκ τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, οὐχὶ μόνον διότι τοῦτο εἶναι ἐσφαλμένον ἐπιστημονικῶς, ἀλλὰ κυρίως διότι ἐπαναστατικὴ καὶ ἀναρχικὴ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ καὶ διαγωγὴ αὕτη τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ πάντων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐναντίον τῆς κεφαλῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐναντίον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ δύναταί τις νὰ φρονῇ καὶ νὰ εἴπῃ ἀδιστάκτως, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ διαίρεσις εἶναι ἔργον τῆς Παπικῆς Προπαγάνδας ἐν Ἀθήναις καὶ Ἁγίῳ Ὄρει. Διότι αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδιώκουν αἱ προπαγάνδαι: Νὰ διαιρεθῇ ἐν τῇ Πίστει καὶ τῇ Θείᾳ Λατρείᾳ ὁ Ἱερὸς Κλῆρος καὶ ὁ Λαός, νὰ προσηλυτισθῶσιν ἄκοντες καὶ μή, ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἀμαθείᾳ των καὶ τῇ ἱστορικῇ ἀγνοίᾳ των, πολιτευταὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ ἀνώτεροι δημόσιοι λειτουργοὶ Ἕλληνες καὶ νὰ παρασυρθῶσιν εἰς θαυμασμὸν πρὸς τὴν κολοσσιαίαν φενάκην τοῦ Παπισμοῦ, νὰ ἀδιαφορήσωσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἵνα βασιλεύσῃ ὁ ἐλλοχεύων ἐχθρός, ὅς ἐστιν ὁ Πάπας! Ἀλλὰ πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρὸς κέντρα λακτίζουσιν οἱ ἐν γνώσει καὶ ἐκ παρασυρμοῦ πολέμιοι αὐτῆς...... Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦ Παπικοῦ Κράτους φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ οἱ ἀντεκκλησιαστικοὶ Παλαιοημερολογῖται κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ τῆς παράφρονος αἱρέσεως τῶν χιλιαστῶν καὶ τοῦ ἀνατρέποντος τὰ πάντα Κομμουνισμοῦ. Καὶ οἱ χιλιασταὶ καὶ οἱ Κουμμουνισταὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς χαίρουν καὶ ἀγάλλονται: Νὰ ἴδουν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διῃρημένην καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καταπίπτοντα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Παγκοσμίου δόξης καὶ τιμῆς, διότι τότε πραγματοποιεῖται τὸ διαβολικὸν σχέδιόν των. Ἰδοὺ καὶ σεῖς, Ὁσιώτατοι, φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ χιλιασμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἡ ἀπείθεια καὶ ἐναντιότης κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι σατανικὴ ἐνέργεια πρὸς διαίρεσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἐξασθένησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Θρασυλογεῖτε κατ' ἐπανάληψιν περὶ συμφιλιώσεως καὶ εἰρηνεύσεως ἐσωτερικῆς, πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καὶ περὶ Ὀρθοδοξίας κινδυνευούσης· ἀλλά, Ὁσιώτατοι, ὅταν δι' ἀναρχικοῦ τολμήματος εἶσθε παράδειγμα ζωντανὸν διαιρέσεως καὶ ἀσυμφωνίας πρὸς τὴν καθεστηκυῖαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὅταν, ὡς εἴρηται, ἀσεβολογοῦντες, διαβάλλετε τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, πῶς ὁ λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς θὰ ὀρθοδοξήσῃ; Ὅταν ὑμεῖς ἐν αὐτῷ τῷ Μοναστηρίῳ ὑμῶν εἶσθε ἀναρχικοὶ καὶ ἀνυπότακτοι πρὸς τὸν Ἡγούμενον καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ Συμβούλιον, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν καθεστηκυῖαν κανονικὴν καὶ νόμιμον Ἀρχήν, πῶς ἔχετε τὸ θάῤῥος νὰ ὁμιλῆτε περὶ συμφιλιώσεως καὶ ὁμονοίας πολιτικῆς καὶ λαϊκῆς;—Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐντραπῆτε φοβούμενοι μὴ ἀκούσητε ἀπὸ τὸν τελευταῖον χωρικόν, τὸν σεβόμενον τὸν Ἀρχιερέα του καὶ ἀποκαλυπτόμενον εἰς τὸ ἄκουσμα «Ἱερὰ Σύνοδος», μὴ ἀκούσητε «Ἰατρὲ θεράπευσον πρῶτον τὸν ἑαυτόν σου» καὶ ἀπὸ τοὺς ἐγγραμμάτους Καλαβρυτινοὺς «ἄλλων ἰατροί, αὐτοὶ ἕλκεσι βρύοντες»; Πῶς δὲν ἐνετράπητε ταῦτα φοβούμενοι; Ἔσωσε τὴν ὑπόληψιν τῆς Μονῆς ὁ Ἡγούμενος καὶ οἱ Σύμβουλοι καὶ οἱ συμφωνοῦντες μετ' αὐτῶν συνετοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἀδελφοί.—Ἐν τῇ συνάξει τῶν ἀδελ-

φῶν ὁ Ἡγούμενος, καθ' ἃ ἀνέφερεν ἡμῖν εἶπε τὰ ἑξῆς, συμφωνούντων μετ' αὐτοῦ τῶν Συμβούλων «*Ἡ » συζήτησις αὕτη* (περὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου) *» παρέλκει, ἀντιβαίνουσα ἄλλως πρὸς τὴν καθε- » στηκυῖαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν καὶ αὐτὴν » ἔτι τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τοσούτῳ μᾶλ- » λον καθ' ὅσον τὸ ζήτημα ὑποκινεῖται ἤδη » μᾶλλον κομματικῶς καὶ δὲν πρέπει ἡ ἱστορικὴ » ἡμῶν Μονὴ νὰ δείξῃ ἐπ' αὐτοῦ παρέμβασιν » ἄσκοπον ἀφ' ἑνός, ἀντιπειθαρχικὴν ἀφ' ἑτέ- » ρου»* Ἐν τῇ ἐνόρκῳ δὲ καταθέσει αὐτοῦ τὰ ἑξῆς: *» Δὲν συμφέρει ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ὑπὲρ τοῦ » Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, καθ' ὅσον ἁρμόδιοι » εἶναι οἱ Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, » οἵτινες καὶ ὡς διάδοχοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη- » σοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων δίδουν τὴν » ὡρισμένην κατεύθυνσιν... ἀφ' ὅτου ἐγὼ ἀνέλα- » βον ὅλαι αἱ ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν » γίνονται μὲ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον».*—Ὁ Σύμβουλος Ὁσιώτατος Λεόντιος Θεοφυλακτόπουλος τὰ ἑξῆς: *Ἡ τοιαύτη ὑποβολὴ τῶν ἀναφορῶν εἶναι ἀντεκκλησιαστικὴ καὶ ἀντιπειθαρχική».* Ὁ Σύμβουλος Δωρόθεος Βασιλόπουλος Ἱερομόναχος τὰ ἑξῆς: «*Ὄχι δὲν συμφέρει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀντιστρατεύηται κἀνεὶς εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας οἷαι καὶ ἂν ἦναι».* Ο πρώην Σύμβουλος καὶ διακρινόμενος ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ ἀρετῇ Ἱερομόναχος Ἄνθιμος Ἀγγελετόπουλος καταθέτει: «*Δὲν » συμφέρει ἡ δι' ἀναφορῶν ἐνέργεια ἀκριβῶς » καὶ δὲν ὑπέγραψα καὶ ἐπανειλημμένως συνέ- » στησα εἰς τοὺς πρωτασταστοῦντας νὰ σταματή- » σουν τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν, διότι αἱ διατάξεις » τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε » σεβασταί».* Τινὲς τῶν ὑπογραψάντων ὁμολογοῦσι, ὅτι παρεσύρθησαν καὶ ὑπέγραψαν.—Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ διχόνοια μεταξὺ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῶν ὑπογεγραμμένων εἶναι βεβαιωμένη. Τοῦτο εἶναι ἀναρχία ἐν τῇ Μονῇ. Πῶς δύνασθε, Ὁσιώτατοι ὑπογεγραμμένοι, νὰ ὁμιλῆτε περὶ ἑνότητος ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς, ἀφ' οὗ δὲν εἴσθε τὸ παράδειγμα τῆς ὁμοφροσύνης καὶ πειθαρχίας; Ἀλλὰ πλὴν τῶν εἰρημένων δὲν νομίζετε ὅτι εἴσθε ἀξιοκατάκριτοι καὶ αὐτοκαθαίρετοι διὰ τὸ ἐν λόγῳ τόλμημα ὑμῶν, διότι, ἀντὶ νὰ μεριμνήσητε περὶ τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως καὶ ἀκμῆς τῆς ἀδελφότητος ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν τῆς μοναστικῆς πολιτείας καθηκόντων, τῆς ἀπὸ μιᾶς ψυχῆς καὶ καρδίας Θείας Λατρείας καὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν βίου ἀρετῆς καὶ ἁγιότητος, ἀσχολεῖσθε εἰς ξένα πρὸς τὴν ἀποστολὴν ζητήματα, ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὴν ὑπόληψιν τῆς Μονῆς καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν προορισμὸν αὐτῆς;

Ἐπαρκῶς διεφωτίσαμεν ὑμᾶς, τοὺς ὑπογράψαντας τὴν ἀναφοράν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ὅτι πάντες θὰ συναισθανθῆτε, μετὰ τὸν διαφωτισμὸν τοῦτον, τὸ βαρύτατον παράπτωμα, εἰς ὃ ὑπεπέσατε καὶ ὅτι βαθύτατα θὰ λυπηθῆτε διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον διεπράξατε εἰδικῶς κατὰ τοῦ Μοναστηρίου ὑμῶν καὶ γενικῶς κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «Μετανοήσατε καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ἐξ ὑμῶν τὸ τῆς μετανοίας βάπτισμα τῶν δακρύων». Μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ συμπαθείας θὰ δεχθῶμεν τὴν δι' ἐγγράφου ἀναφορᾶς ὁμολογίαν τῆς πλάνης ὑμῶν καὶ θὰ ὑποβάλωμεν πάντα τὰ σχετικὰ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἣν θὰ καθικετεύσωμεν νὰ παράσχῃ ὑμῖν συγγνώμην, ἵνα μὴ ἐξ αἰτίας ὑμῶν τῶν ὀλίγων τῶν οὕτω δεινῶς πλανηθέντων καὶ ἐκπεσόντων στιγματισθῇ τὸ φημισμένον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ Μοναστήριον ὑμῶν καὶ εἰς ἀνυπαρξίαν καταχριθῇ.

Θερμοτάτας ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν εὐχὰς νὰ φωτίσῃ ὑμᾶς, ἵνα σπεύσητε εἰς ὅ,τι καλεῖ ὑμᾶς ἡ πατρικὴ ἡμῶν ἀγάπη καὶ σωθῆτε ὑμεῖς οἱ ἁμαρτήσαντες, σωθῇ δὲ καὶ ἡ Μονὴ ὑμῶν, τὴν ὁποίαν πλανηθέντες εἰς τοιοῦτον κίνδυνον ἐξεθέσατε.

Ὑμέτερος Εὐχέτης

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	3	Κυριακὴ Δ΄ τῶν Νηστειῶν	Κυριακὴ Δ΄ τῶν Νηστειῶν	Η΄	πλ. δ΄
	10	» Ε΄ Νηστειῶν	» Ε΄ Νηστειῶν	Θ΄	α΄
	17	» τῶν Βαΐων	» τῶν Βαΐων	—	—
	24	**Α΄ ΠΑΣΧΑ**	**Α΄ ΠΑΣΧΑ**	—	—

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου.

Ὁ κ. Γ. Χόρτον, Πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς ἐν Σμύρνῃ, αὐτόπτης γενόμενος μάρτυς τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐδημοσίευσε βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ συμφορὰ τῆς Ἀσίας», ἐν ᾧ διηγεῖται καὶ τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστομου. «Ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἦλθεν εἰς τὸ προξενεῖόν μου ὀλίγον πρὶν θανατωθῇ, μαζῇ μὲ τὸν Ἀρμένιον ἀρχιεπίσκοπον. Ὁ Χρυσόστομος ἦτο κάτωχρος. Ἦτο ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔβλεπα τὸν σεβάσμιον καὶ εὔγλωττον ἐκεῖνον ἄνδρα ζωντανόν. Ἦτο σταθερὸς φίλος τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἐχρησιμοποίει ὅλην του τὴν ἐπιβολὴν παρὰ τῷ κλήρῳ καὶ τῇ Διοικήσει ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν σχολείων μας καὶ τῶν ἱδρυμάτων τῆς Χ.Α.Ν. Τὰ ἐπεσκέπτετο συχνὰ καὶ συχνὰ ὡμιλοῦσε εἰς τὰ μέλη των.

» Καθὼς ἐκάθητο ἐκεῖ, εἰς τὸ προξενικὸν γραφεῖόν μου, ἡ σκιὰ τοῦ ἐγγίζοντος θανατου ἁπλώνετο ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του. Μερικοὶ ἀπὸ ὅσους θὰ ἀναγνώσουν αὐτὰς τὰς γραμμὰς—ὀλίγοι ἴσως—θὰ ἐννοήσουν τί σημαίνει τοῦτο. Τοὐλάχιστον δὶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μου εἶδα αὐτὴν τὴν σκιὰν ἐπὶ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ διησθάνθην, ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο ἐπέπρωτο γρήγορα ν' ἀποθάνῃ.

»Ὁ σεβασμιώτατος Χρυσόστομος ἐπίστευεν εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν . . . . Οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ Ἀρμένιος ἱεράρχης μοῦ ἔκαμαν λόγον διὰ τὸν προσωπικόν των κίνδυνον, ἀλλὰ μὲ ἠρώτησαν, ἐὰν δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν κατοίκων τῆς Σμύρνης.

»Περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐθανατώθη ὁ Χρυσόστομος, αἱ ἀφηγήσεις ποικίλλουν, ἀλλ' ὑπάρχουν πειστικώταται μαρτυρίαι, ὅτι εὗρε τὸ τέλος του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου. Ἕνας Τοῦρκος ἀξιωματικὸς καὶ δύο στρατιῶται μετέβησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν Νουρεδδὶν πασσᾶν, τὸν Τοῦρκον στρατιωτικὸν διοικητήν, ὁ ὁποῖος λέγεται, ὅτι υἱοθέτησε τὸ μεσαιωνικὸν σχέδιον τοῦ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὸν φανατικὸν συρφετόν, διὰ νὰ τὸν κάμῃ ὅ,τι ἤθελε. Καὶ περὶ τούτου μὲν δὲν ὑπάρχουν ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις, εἶνε, ὅμως, βέβαιον, ὅτι ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Ἐδέχθη ἐμπτυσμούς, τοῦ ἐξερριζώθη ἡ γενειάς, ἐκτυπήθη, ἐμαχαιρώθη καὶ τὸ πτῶμά του ἐσύρθη εἰς τὰς ὁδούς .

»Τὸ μόνον ἔγκλημά του ὑπῆρξεν, ὅτι ἦτο πατριώτης καὶ εὔγλωττος Ἕλλην, πιστεύων εἰς τὴν δύναμιν τῆς φυλῆς του καὶ ἐργασθεὶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τοῦ εἶχε προσφερθῇ καταφύγιον εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον καὶ συνοδεία Γάλλων πεζοναυτῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρνήθη, λέγων, ὅτι τὸ καθῆκόν του ἦτο νὰ μείνῃ ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου του. Εἶχεν εἰπῇ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον: «Εἶμαι ποιμὴν καὶ ὀφείλω νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὴν ποίμνην μου». Ἀπέθανεν ὡς μάρτυς καὶ εἶνε ἄξιος τῶν ὑψίστων τιμῶν ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Εἶνε ἄξιος τοῦ σεβασμοῦ ὅλων, ὅσοι αἰσθάνονται τὸ μεγαλεῖον τοῦ θάρρους ἐν ὄψει τοῦ φρικωδεστέρου τῶν θανάτων.

»Ὁ Πολύκαρπος, ὁ ἅγιος πάτρων τῆς Σμύρνης, ἐκάη ζῶν εἰς τὸ ὑπερκείμενον τῆς πόλεως Στάδιον. Ὁ Τοῦρκος δεσπόζει τῆς γῆς τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν καὶ κανεὶς δὲν εὑρίσκεται νὰ τοῦ ἀντείπῃ, ἀλλ' ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς τελικῆς ἐξοντώσεως τῆς Χριστιανοσύνης ἐδοξάσθη διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου Χριστιανοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης».

Μελετώμενον πραξικόπημα.

Ὡσεὶ μὴ ἤρκει ἡ προπολεμικῶς λυμαινομένη τὴν ὀρθόδοξον Ρωσίαν κατάτμησις τῶν θρησκευτικῶν αὐτῆς δυνάμεων εἰς πληθώραν αἱρέσεων καὶ σχισμάτων, καὶ ἡ μετὰ τὸν πόλεμον ἀνυπολογίστως ἐπιταθεῖσα διχόνοια, ἥτις ἐξακολουθεῖ κατασπαράσσουσα τὰ σπλάγχνα τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, προσετέθη εἰς τὸ τόσον πολυπαθὲς αὐτῆς σῶμα μία ἄλλη πληγή πασῶν χείρων, τὸ ἐν Κάρλοβιτς ἐνσφηνωθὲν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώην μητροπολίτου Κιέβου Ἀντωνίου κολλέγιον τῶν ρώσων ὑπερορίων ἀρχιερέων, τὸ ὁποῖον πολλῶν συμφορῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐγένετο πρόξενον, μείζονας δὲ φαίνεται ἐγκυμονοῦν ἐν τῷ μέλλοντι. Χάρις εἰς τὴν ὑπὸ τὸν ἀνήσυχον τοῦτον ἱεράρχην συσπείρωσιν τῶν πλειόνων ἐκ τῶν ἔξω τῆς Ρωσίας ἀρχιερέων ἀντεγκλήσεις καὶ διχοστασίαι καὶ καθαιρέσεις καὶ ἀφορισμοὶ διῄρεσαν καὶ τούτους, καὶ παριστάμεθα μάρτυρες τῶν μεταξὺ Ἀντωνίου καὶ Εὐλογίου καὶ Πλάτωνος ἀτακτουμένων, τὸ δὲ δὴ χείριστον, διὰ τὴν τῶν ἐν Κάρλοβιτς διαγωγὴν πολλοὶ τῶν ἐν τῷ ρωσσικῷ κράτει κληρικῶν ἐτυφεκίσθησαν, ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν διατελοῦσιν ἔτι ἐγκάθειρκτοι, τελεῖ δ' ὑπὸ ἀφάνταστον διωγμὸν ἡ πατριαρχικὴ Ἐκκλησία ἕνεκεν τῶν ἀτασθαλιῶν τῶν ἐν Σερβίᾳ ξενιζομένων. Ἀλλ' ὅ,τι ὑπερβαίνει καὶ τούτων τὰ χείριστα εἶνε τὸ μέχρις ἡμῶν καταφθάσαν ἄκουσμα περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Ἀντωνίου παρασκευαζομένου πραξικοπήματος τῆς προσεχοῦς αὐτοῦ εἰς Πατριάρχην τῆς Ρωσσίας ἀνακηρύξεως. Τὸ πραξικόπημα τοῦτο, ὀψέποτε ἤθελε πραγματοποιηθῇ, ἀνεξαρτήτως τῶν νέων συμφορῶν, ὧν θὰ γένηται πρόξενον εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐντὸς τοῦ ρωσικοῦ κράτους Ἐκκλησίαν, θὰ ἐπιτείνῃ καὶ τὴν ἔξω αὐτῆς ἐκκλησιαστικὴν ἀνωμαλίαν, διότι, ἔκνομον καὶ ἄντικρυς ἀντικανονικὸν ὄν, θὰ ἀποκηρυχθῇ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ θὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ ἐν τῇ ρωσικῇ διασπορᾷ σχίσματα. Αἱ προσαγόμεναι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων τάχα κανονικαὶ καὶ ἱστορικαὶ δικαιολογίαι πρὸς κατοχύρωσιν τῆς νομιμότητος τοῦ πραξικοπήματος ἀποτελοῦσιν ἀσύστολον ἐκβιασμὸν τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων, θὰ ἀναπτύξωμεν δ' αὐτὰς ἐν καιρῷ, εἴ ποτε ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀσέβεια ἤθελεν ἐξιχθῇ μέχρι συντελέσεως τοῦ πραξικοπήματος. Ἐ' πάσῃ περιπτώσει ἔχοντες σαφεῖς περὶ τῶν τεκταινομένων ἐνδείξεις ἔκ τινων ἐπεμβάσεων καὶ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ μέρους τῆς ἐν Κάρλοβιτς παρασυναγωγῆς, ἐπεμβάσεων φερουσῶν τὸν χαρακτῆρα αὐθαιρέτων «πατριαρχικῶν» τάσεων καὶ ἀξιώσεων, σπεύδομεν προληπτικῶς νὰ δηλώσωμεν, ὅτι τὸ πραξικόπημα τοῦτο δὲν θὰ γείνῃ ἀνεκτὸν ὑπὸ τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν, Δευτέραν ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα.

— Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης πρώην ΚΠόλεως Κωνσταντῖνος ΣΤ', παρακολουθήσας ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι τοῦ ἑορτάζοντος καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν τὴν θείαν Λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, συμπαρέστη μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν δοξολογίαν.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, 28ην λήγοντος, προήδρευσε καὶ δευτέρας συνελεύσεως Κυριῶν τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῷ Ἀμαλιείῳ Ὀρφανοτροφείῳ, καὶ ἔθηκε τὰς βάσεις μεγάλης ὀργανώσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἕνωσις Ὀρθοδόξων Ἑλληνίδων» πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνίδων καὶ τῆς ἱδρύσεως Παρθεναγωγείων, τῆς ἐποπτείας τῶν ὑπαρχόντων διὰ Σχολικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ἄλλων μέσων. Ἡ ὀργάνωσις ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τακτικὴ

δὲ πρόεδρος ἐξελέγη ἡ Κυρία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

—Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρεκάλεσεν ὅπως, καθ' ὃν τρόπον πάντοτε κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος προσήρχετο ἀρρωγὸν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον· συντρέχον ὑλικῶς καὶ ἀνακουφίζον τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἀγωνιζομένην Ἀδελφότητα, ἐπειδὴ καὶ πάλιν παρίσταται ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη συνδρομῆς καὶ βοηθείας, διατάξωσι τὴν περιφορὰν δίσκου ἐν τοῖς Ναοῖς κατὰ τὴν Μ. Παρασκευήν, ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ συστήσωσι ταὐτοχρόνως εἰς τοὺς πιστοὺς ὅπως τὰ κατάλοιπα τῶν λαμπάδων τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Παρασκευῆς καὶ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως διαθέσωσιν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου· ταῦτα θὰ συγκεντρωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐφημερίων καὶ θὰ πωληθῶσιν ὡς ἀπόκηρα, τὸ δὲ ἀντίτιμον θὰ προστεθῇ εἰς τὸ ποσὸν τὸ ἐκ τῆς περιφορᾶς τοῦ δίσκου ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου· τὸ ποσὸν τοῦτο θ' ἀποσταλῇ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Α΄ Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Δι' ἑτέρας Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρεκάλεσεν ὅπως ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν μεγάλην θρησκευτικὴν ὠφέλειαν ἐκ τῶν ἱερῶν ἀποδημιῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους συστήσωσιν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς διὰ τῶν ἱεροκηρύκων καὶ τῶν ἐφημερίων τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «ὁ Πανάγιος Τάφος» διοργανουμένην εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα ἱερὰν ἀποδημίαν.

—Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἑταιρείας ἐγένετο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην μεγάλη συγκέντρωσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ», καθ' ἣν μετὰ ὁμιλίαν τοῦ κ. Λεβίδου καὶ τοῦ κ. Σπηλιωτοπούλου ἐξεδόθη ψήφισμα τοῦ λαοῦ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἐξεδηλώθη ὁ σεβασμὸς αὐτοῦ καὶ ἡ συμπάθεια πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἁγιοταφικὴν Ἀδελφότητα. Τὸ ψήφισμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Λαὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἐκπροσωπούμενος ὑπὸ τῶν διαφόρων ὀργανώσεων αὐτοῦ, συλλόγων καὶ σωματείων, ἀντιπροσωπευθέντων ὑπὸ τῶν προεδρείων αὐτῶν, συνελθόντων ἐπὶ τούτῳ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσός», σήμερον τῇ 29ῃ λήγοντος μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ., πληροφορηθεὶς μετὰ θλίψεως, ὅτι ἡ ἐπιτόπιος τῆς Παλαιστίνης Κυβέρνησις ἐπὶ τῇ βάσει ἐκθέσεως τῆς παρ' αὐτῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μελετᾷ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ παναρχαίου καὶ αἰωνοβίου καθεστῶτος τοῦ Πατριαρχείου τούτου καὶ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, μεθ' ἧς συνδέουσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν δεσμοὶ αἵματος, πίστεως, κοινῶν παραδόσεων, ἀγώνων καὶ παθημάτων, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἐκφράζει καὶ τὸ φρόνημα ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους:

Διαμαρτύρεται κατὰ πάσης ἀποφάσεως, σκοπούσης τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ καὶ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ὅλως ἐξαιρετικοῦ μοναστικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, δι' ἧς ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας διεσώθησαν τὰ πάνσεπτα τοῦ Χριστιανισμοῦ Προσκυνήματα καὶ ἧς ἄνευ οὐδὲν ἴχνος χριστιανισμοῦ θὰ εὑρίσκετο σήμερον, ἐν Παλαιστίνῃ. Ἐκφράζε: τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν δεινοπαθοῦσαν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν ἱερὰν ταύτην κιβωτὸν τῆς Ἁγίας αὐτοῦ πίστεως καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἐν γένει, καὶ τὴν ἀλληλεγγύην αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἁγιοταφίτας Ἀδελφούς, τοὺς μαχομένους σθεναρῶς ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἐπὶ τῶν πανσέπτων Προσκυνημάτων. Ἐπικαλεῖται τὴν προσοχὴν τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων λαῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων ἐξ ἴσου διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθεστηκυίας τάξεως ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, ὡς καὶ τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τοῦ εὐσεβοῦς Ἀγγλικοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἥτις ἐπεδείξατο θερμὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὰ δίκαια αὐτῆς. Ποιεῖται τέλος ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλοδίκαια καὶ φιλελεύθερα αισθήματα τῆς χριστιανικῆς Κυβερνήσεως τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ὅπως παραμείνῃ σεβαστὸν τὸ καθεστὼς τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Παλαιστίνης δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, καὶ τὰς ἐπανειλημμένας ἐπισήμους διαβεβαιώσεις αὐτῆς. Ἀντίγραφα τοῦ παρόντος διαβιβασθήτωσαν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας, πρὸς τὸν Ὕπατον Ἁρμοστὴν τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, πρὸς τὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ πρὸς ὅλας τὰς αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας».

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ καὶ δαπάναις τῆς εὐσεβοῦς κυρίας Αἰκατερίνης Κρουιδᾶ εἰς μνήμην τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνηγέρθη ἐν Κορίνθῳ μεγάλη αἴθουσα διαλέξεων διὰ δύο καὶ πλέον χιλιάδας ἀκροατὰς κατὰ σχέδιον βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἐκπονηθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ὀρλάνδου. Τῆς αἰθούσης ταύτης τὰ ἐγκαίνια ἐγένοντο τῇ 13 λήξαντος Μαρτίου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν βουλευτῶν Κορινθίας καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου καὶ πλήθους λαοῦ. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησεν ἐπὶ τῷ κοινοφελεῖ ἔργῳ ὁ Πρόεδρος τῆς κοινότητος Κορίνθου, μαθ' ὃν ὁ Σεβ. μητροπολίτης Κορινθίας, ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν αὐτοῦ ἰδίως διὰ τὰς πολλαπλᾶς τῆς σημερινῆς κοινωνίας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας. Ἀκολούθως ἐγκαινίζων τὴν φωτιστικὴν διὰ τὸν λαὸν ἀποστολὴν τοῦ συντελεσθέντος ἔργου εἶπε τὸν πρῶτον ἐναρκτήριον λόγον ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Προκόπιος Καλλιοντζῆς καὶ ἀνέπτυξε δι' ἐπιχειρημάτων ἁδρῶν πόσον μόνος ὁ Χριστιανισμὸς ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ λαοῦ διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν προχριστιανικὸν κόσμον, τὸν ζηλοτύπως περιορίσαντα τὸν διαφωτισμὸν εἰς μόνας τὰς ἀνωτέρας κοινωτικὰς τάξεις.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ μεταβὰς εἰς Λευκάδα ὡς Ἔξαρχος τῆς Ἱερᾶς

Συνόδου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐκεῖ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους χριστιανῶν.

—Ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς Ἱεραρχίας, δημοσιευθέντι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 10 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» παρελείφθη ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς νὰ ἀναγραφῇ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ὑπογραψάντων Ἀρχιερέων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀμβροσίου. Ἡ αὐτὴ παραδρομὴ παρετηρήθη καὶ εἰς τὴν μετατύπωσιν εἰς φυλλάδιον τοῦ ὑπομνήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀπαντητικοῦ πρὸς τὴν Α. Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. περὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκλήσεως τῆς Προσυνόδου ἀνεκοίνωσεν ὅτι τόπος μὲν τῆς Προσυνόδου καταλληλότερος θεωρεῖται τὸ Ἅγιον Ὄρος χρόνος δὲ ὁ «περὶ τὴν προσεχῆ Ἁγίαν Πεντηκοστὴν ἢ καὶ ὀλίγον τι πρὸ αὐτῆς»· ἡ ἐκπροσώπησις ἑκάστης ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὑπὸ ἑνὸς μόνου Ἀρχιερέως θεωρεῖται ἀρκετή, ἐφόσον θὰ ἔχῃ καὶ βοηθοὺς ἕνα ἢ περισσοτέρους κληρικοὺς ἢ λαϊκοὺς θεολόγους. Ἡ Προσύνοδος δέον ν' ἀσχοληθῇ κατὰ τὸ γράμμα τοῦτο, περὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ καταλόγου τῶν συζητητέων ἐν τῇ Πανεκκλησιαστικῇ Συνόδῳ θεμάτων καὶ τὸν λεπτομερῆ ὑπομνηματισμὸν ἐπὶ ἑκάστου αὐτῶν καὶ περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ταύτης, ὅστις θὰ περιβληθῇ διὰ τοῦ κύρους αὐτῆς ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν της.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀπαντῶν ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Προσυνόδου ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανός, γ. άφει ὅτι προτιμᾷ μὲν ὡς τόπον συγκλήσεως τῆς Συνόδου τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπαφίεται δὲ εἰς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς συγκλήσεως αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων θ' ἀποστείλῃ τριμελῆ ἀντιπροσωπείαν, φρονεῖ δ' ὅτι ἡ Προσύνοδος ὀφείλει νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ συζητητέα ἐν τῇ Οἰκουμ. Συνόδῳ θέματα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως καὶ μελέτης αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Βουκουρεστίου κ. Μύρων ἐγνώρισε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Προσυνόδου γνώμας τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καθ' ἅ, αὕτη πρέπει νὰ καθορίσῃ τὰ ἐν τῇ Οἰκ. Συνόδῳ συζητητέα θέματα, τοῦτο δὲ νὰ συνέλθῃ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους 1927 ἐν Ἱεροσολύμοις ἢ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ να λύσῃ πρώτιστα πάντων τὸ ζήτημα τῆς ὑφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποδοχῆς τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας θὰ μετάσχῃ τῆς Προσυνόδου διὰ δεκαμελοῦς τοὐλάχιστον ἀντιπροσωπείας ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακ. Πατριάρχην Βουκουρεστίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Χαρακτηριστικώτατα ἄρθρα ἐδημοσιεύθησαν κατ' αὐτὰς ἐν αἰθιοπικαῖς ἐφημερίσι περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἀπάντησιν τῆς κοπτικῆς ἀπαιτήσεως περὶ διορισμοῦ Κόπτου Ἀμποῦνα ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησία .

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Θεολογία». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος ιζ', τὸ α' Ε' τόμου (1927) τῆς «Θεολογίας», περιοδικοῦ ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκδιδομένου προνοίᾳ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου. Τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ εἶνε τὰ ἑξῆς: Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Οἱ μάρτυρες τοῦ ἐπὶ Δεκίου διωγμοῦ. Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, Ἱστορικαὶ προϋποθέσεις τῆς κατὰ τὴν δ' ἑκατονταετηρίδα ἀκμῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πολυκάρπου μητροπ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως, Εὐγένιος Διογενείδης Παναγιώτου Μπρατσιώτου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἑβδομηκοντολογικὰ Μελετήματα. Γ Δεληγιάννη Καθηγητοῦ, Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου Κ]πόλεως ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα. Μελετίου μητροπολίτου Μεσσηνίας, Καὶ πάλιν ἡ ποινὴ τῆς ἐκπτώσεως. Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον (Συνδρομὴ τῆς «Θεολογίας» δρχ. 80, ἐξωτερ. φρ. 60 Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς τὸ ἥμισυ· τὸ τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1. Ὁδὸς Σταδίου 38).

Δημητρίου Π. Πασχάλη, Ἄνδριοι βιβλιογράφοι καὶ κωδίκων κτήτορες κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Ἀνδριακοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1927.

Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Αἱ ἱστορικαὶ προϋποθέσεις τῆς κατὰ τὴν 4ην ἑκατονταετηρίδα ἀκμῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Λόγος εἰς τὸ μνημόσυνον τῶν ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ῥηθεὶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν αὐτοῦ τῇ 30 Ἰαν. 1927 ἐντολῇ τῆς Συγκλήτου.

Κωνστ. Θ. Δημαρᾶ, Δομίμιον περὶ τῆς φυσικῆς θεολογίας τῶν σοφιστῶν τοῦ ε' π. Χρ. αἰῶνος. Ἀθῆναι 1926.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι